

Những Con Chim Ăn Mình Chờ Chết

Colleen Mc Cullough

Nguyên tác: The Thorn Birds - Les Oiseaux Se Cachent Pour Mourir

The book's title refers to a mythical bird that searches for thorn trees from the day it is hatched. When it finds the perfect thorn, it impales itself, and sings the most beautiful song ever heard as it dies.

Chương 1

Ngày 8 tháng 12 năm 1915, Meggie Cleary bước vào năm thứ tư của tuổi đời. Dọn dẹp xong buổi ăn sáng, không nói một lời và hơi đột ngột, mẹ của Meggie đặt lên hai tay cô một cái hộp gói trong giấy màu hạt dẻ rồi bảo cô bé ra ngoài sân. Nghe lời mẹ, Meggie ra ngồi ngay trước cửa nhà, sau bụi cây đậu chó, rồi vội vàng mở chiếc hộp. Mấy ngón tay cô bé vụng về, hơn nữa, giấy gói rất dày. Nhưng ngay lúc đó, một mùi thơm thoang thoảng làm Meggie nghĩ đến cửa hàng bách hóa Wahine. Cô bé đoán ngay rằng, dù bên trong chứa đựng thứ gì đi nữa, chắc chắn món quà ấy cũng được mua từ cửa hàng bách hóa chứ không phải do ở nhà làm hay do ai đó đã cho.

Mở hết lớp giấy bên ngoài, Meggie nhận ra một cái gì đó thật mịn và óng ánh ở góc hộp - Cô bé xé toạc ra. "Agnès! Ô Agnès!" - cô bé thì thào một cách âu yếm, mắt sáng lên khi nhìn thấy một con búp bê nằm êm ái trong mớ giấy vụn. Đúng là một phép màu. Một phép màu thật. Từ trước đến nay Meggie mới đến cửa hàng Wahine chỉ một lần thôi, hồi tháng 5 vừa rồi, cô bé được cha mẹ thưởng vì đã tỏ ra rất ngoan. Lần đó trên chiếc xe bò có mui, cô bé phải hết sức cố gắng mới ngồi yên được bên cạnh mẹ. Vui quá, Meggie không kịp nhìn thấy gì và cũng không nhớ gì cả, ngoài Agnès, con búp bê tuyệt đẹp mặc chiếc váy xòe rộng bằng xa tanh hồng kết ren chung quanh, được đặt trên quầy của cửa hàng bách hóa. Ngay lúc ấy, Meggie kín đáo đặt tên Agnès cho con búp bê xinh đẹp, cái tên khá lịch sự mà cô bé biết.

Vậy mà nhiều tháng sau, lòng thèm muốn ấy của Meggie cũng chỉ là mơ ước. Meggie chưa bao giờ có búp bê và không hề tưởng tượng rằng một bé gái như mình ngày nào đó sẽ có một con búp bê. Lâu nay cô bé thường vui thích với những thứ đồ chơi mà các anh trai của cô vứt bỏ, chẳng hạn như những cái còi, cái ná bắn thun và những hình lính xù xì. Làm sao cô dám mơ ước được chơi với Agnès.

Tay vuốt nhẹ lên chiếc áo của búp bê, chiếc áo đẹp nhất trong số những áo mà cô bé thấy phụ nữ thường mặc, Meggie bế nhẹ Agnès lên. Tay và chân của búp bê đều cử động được, cổ và thân mình cũng thế. Màu tóc vàng óng ánh có điểm những hạt trai, khuôn mặt làm bằng sứ được vẽ rất khéo và đẹp. Mắt búp bê màu xanh, sinh động đến kinh ngạc. Đôi mắt ấy sáng lên qua hai hàng mi cong vút. Khi đặt Agnès nằm xuống, Meggie khám phá ra rằng búp bê còn biết nhắm mắt lại. Phía trên gò má cao màu hồng có một nốt ruồi. Hai môi hơi hé ra cho thấy những chiếc răng màu trắng thật nhỏ.

Meggie đặt búp bê trên đầu gối, tìm một chỗ ngồi êm ái rồi nhìn ngắm một cách say mê. Trong khi Meggie vẫn ngồi như thế thì sau bụi cây đậu chó, Jack và Hughie đang chơi đùa bên cạnh đám cỏ mọc cao sát hàng rào. Cả hai nhìn thấy mái tóc màu hung đặc biệt của Meggie, màu tóc đúng là của dòng họ Cleary, ngoại trừ Frank là có tóc màu khác. Jack vừa thúc cùi chỏ vào anh mình vừa liến thoắng chỉ Meggie. Cả hai đang chơi trò quân lính truy lùng một thổ dân Maori phản bội. Meggie không để ý đến hai anh và vẫn đắm nhìn Agnès thân yêu, miệng huýt gió nho nhỏ những âm thanh quen thuộc.

- Meggie, mày đang cầm gì đó?

Jack vừa la to vừa nhào tới

- Đưa tao xem.

- Ừ, đưa xem.

Hughie nói thêm vào, vừa cười khúc khích vừa tìm cách chặn Meggie không cho chạy thoát. Cô bé ôm chặt búp bê vào ngực và lắc đầu.

- Không, búp bê của em. Món quà sinh nhật của em.

- Cứ đưa bọn tao xem. Bọn tao chỉ muốn xem qua thôi.

Trong niềm vui và hãnh diện vừa được mẹ tặng quà, cô bé đưa búp bê ra khoe:

- Các anh xem này, nó đẹp quá. Nó tên Agnès đó.

- Agnès? Agnès? Giọng Jack chế diễu. Tên gì mà tòi thế. Tại sao không gọi nó là Margaret hay Betty?

- Không thể gọi khác hơn vì nó là Agnès!

Hughie nhìn cánh tay con búp bê cử động, cậu ta huýt gió và nói:

- Jack nhìn xem, tay nó cử động được đấy.

- Cử động làm sao? Đưa tao xem.

- Không!

Cô bé la lên và lại ôm búp bê sát vào ngực, nước mắt sắp trào ra.

- Không, các anh làm hư búp bê của em... A, Jack, đừng đụng vào nó, anh sẽ làm gã búp bê của em mất.

Hai bàn tay rám nắng, dơ bẩn của Jack chụp lên cổ tay Meggie, siết thật mạnh.

- Đừng mè nheo nữa, tao mách với anh Bob bây giờ.

Jack siết mạnh hai cổ tay của Meggie, trong khi Hughie túm lấy chiếc váy của búp bê kéo ra.

- Đưa đây - giọng Jack nhỏ nhẹ lại. Nếu không, tao sẽ siết mạnh đau lắm đó.

- Không, không, Jack! Em năn nỉ anh. Anh làm hỏng búp bê bây giờ. Em van anh để cho nó yên. Đừng lấy của em...

Dù hai tay bị siết càng lúc càng mạnh, cô bé vẫn không chịu buông con búp bê ra. Meggie khóc to lên, chân đá vào Jack.

- Đã lấy được rồi! Hughie reo lên đắc thắng khi búp bê vừa vượt khỏi tay Meggie. Chiếc áo ngoài và bên trong cả chiếc quần lót cũng đều rơi tả. Con búp bê hoàn toàn trần trụi. Chúng nắm hai chân búp bê kéo ngược ra phía sau, còn cái đầu chúng quay đủ hướng và không thèm chú ý đến Meggie khóc một mình.

Trong gia đình họ Cleary vẫn thế, ai mà không có khả năng đối phó thì chịu chứ không có ai hỗ trợ hay thương hại. Nguyên tắc ấy cũng áp dụng cho cả các cô gái. Từng chùm tóc vàng của con búp bê bị rút ra rải đầy dưới đất, còn các hạt trai nhấp nhánh văng mắt trong cỏ, một chiếc giày dơ bẩn vô tình dẫm lên chiếc váy nằm trên đất. Meggie quỳ gối xuống, hai tay run rẩy lượm lại những mảnh áo quần bé nhỏ của búp bê, rồi mò mẫm trong đám cỏ mong tìm lại những hạt trai. Nước mắt làm cho cô bé không còn nhìn thấy gì nữa, trái tim đau nhói một cách lạ lùng, vì rằng từ trước đến nay, chưa bao giờ cô bé lại cảm nhận một điều gì đó có thể gọi là đau đớn.

Chương 2

Frank nhúng thanh sắt đỏ vào nước lạnh gây nên một tiếng xèo, rồi đứng thẳng người lên. Anh không còn đau lưng nữa. Có lẽ vì đã quen công việc ở lò rèn. Chỉ cần sáu tháng thôi - cha anh nói như thế. Nhưng Frank hiểu là biết bao nhiêu năm tháng trôi qua từ khi anh làm quen với nơi đây; anh đã đếm thời gian trong oán giận và hận thù. Quẳng chiếc búa vào thùng, bàn tay run run, Frank vuốt ngược mái tóc phủ kín vàng trán rồi cời tấm tạp dề cũ mềm bằng dạ. Chiếc áo sơ mi nằm chờ Frank trên đồng rơm, anh bước đi nặng nề, dừng lại một lúc và ánh mắt mắt hút qua một khe hở của nhà kho. Mắt anh đen, mở trừng trừng nhìn về hướng ấy.

Dáng người hơi thấp nhỏ, khoảng một thước sáu mươi, Frank gầy như những đứa con trai đang lớn, nhưng vai và tay trần của anh đều gân guốc vì cầm búa lâu ngày. Nước da hơi xanh, mịn, bóng loáng mồ hôi. Tóc và cặp mắt đen lánh có cái gì đó xa lạ vì rằng đôi môi dày và cái mũi thô thẳng không phảng phất chút nào những nét chung nhất của gia đình này. Ở mẹ và Frank hình như có dòng máu Maori.

Frank gần 16 tuổi, Bob 11, Jack 10, Hughie 9, Stuart 5 và cô bé Meggie... Frank nhớ ra hôm nay ngày 8 tháng 12 Meggie vừa tròn 4 tuổi. Anh mặc áo vào và rời nhà kho. Căn nhà của gia đình Cleary nằm trên một ngọn đồi cao hơn nhà kho và chuồng ngựa chừng ba mươi mét. Hầu hết nhà cửa ở Tây Tây Lan được xây bằng gỗ, không có lầu, dài và rộng để khi có động đất thì không bị sập tất cả. Chung quanh nhà mọc đầy những cây đậu chổi, mùa này trĩu nặng những bông vàng; cỏ mọc bao la, xanh rì như phần nhiều các đồng cỏ nuôi súc vật. Ngay giữa mùa đông, có những mảng tuyết suốt cả ngày không tan vì rợp bóng mát, cỏ vẫn không vàng úa. Rồi mùa hè dài và dịu dàng mang trả lại cho thiên nhiên một màu xanh đậm. Mưa cũng không quá nặng

hạt để có thể làm gĩa cả những loài cây mảnh khảnh nhất. Tai họa ở Tây Tây Lan gầm lên từ trong lòng đất chứ không bao giờ sa xuống từ trên trời. Bao giờ cũng thế, con người sống ở nơi đây như luôn ở trong một đợi chờ thấp thỏm trước sự chuyển động, tưởng chừng nghe thấy dưới chân mình những tiếng âm thanh không ngớt vang dội từ lòng đất. Vì rằng bên trong lòng đất ẩn chứa một sức mạnh kinh hoàng, một sức mạnh có biên độ dữ dội đến đổi cách đây ba mươi năm, một quả núi nguyên vẹn đã bị xóa mất hoàn toàn. Dù thế, đất ở đây thật hiền hòa, hiếu khách. Từ nhà nhìn ra xa là một cánh đồng xanh như màu ngọc bích trên chiếc nền đính hôn của Fiona Cleary. Đường viền của các ngọn đồi vẽ lên nền trời màu xanh nhạt; ngọn núi Egmont cao ba ngàn mét như muốn đâm thủng các tầng mây. Sườn núi hai bên khoác màu trắng của tuyết hết sức cân đối khiến cho Frank vội vã vì anh nhớ lời cha dặn không được rời bỏ lò rèn. Lệnh của cha anh lúc nào cũng nghiêm khắc.

Đi vòng vào nhà, Frank bắt gặp mấy đứa em. Chính Frank đã đưa mẹ đi Wahine để mua búp bê cho Meggie, tuy nhiên anh đã phải tự hỏi điều gì đã phải thúc đẩy mẹ anh chịu tiêu xài như thế. Với mẹ, một món quà sinh nhật phải là một thứ gì có ích lợi cho cuộc sống hiện tại; gia đình không dư dả tiền để phung phí. Không bao giờ mẹ anh mua đồ chơi cho bất cứ ai để làm quà sinh nhật. Các con của bà nhân ngày này đều nhận được quần áo. Ngày sinh nhật hoặc Noel là dịp để sắm thêm món gì đó cho tủ áo quần còn rất trống trải. Có lẽ mẹ đã bắt gặp cái nhìn thèm muốn của Meggie trong lần ra tỉnh. Khi Frank hỏi mẹ về quyết định bất thường này, bà chỉ nói đôi ba câu về niềm mong ước của mấy cô bé có được con búp bê, rồi bà chuyển sang đề tài khác.

Giữa lối đi, Jack và Hughie đang giằng co, cả hai đứa đang nắm tay chân con búp bê một cách thô bạo. Frank chỉ nhìn thấy Meggie từ phía sau lưng, cô bé đang đứng như trời trồng nhìn hai anh mình dẫn vật Agnès.

- Đồ quỷ sứ, bẩn thỉu. Frank quát.

Jack và Hughie nhanh chân, biến ngay và bỏ lại con búp bê. Khi Frank nổi nóng thì khôn hồn bỏ đi nơi khác.

- Tao mà bắt gặp tụi bây rờ vào con búp bê lần nữa, thì tụi bây lãnh ngay một thanh sắt đổ vào mông, đồ thối tha! Frank hét lên.

Frank khom người xuống, hai tay đặt lên vai Meggie lay nhẹ.

- Thôi! thôi! có gì đâu mà khóc! Đừng sợ. Tụi nó bỏ đi hết rồi và không bao giờ lấy bê của em đâu. Anh hứa với em mà. Bây giờ em hãy tặng cho anh một nụ cười sinh nhật đi nào...

Mặt cô bé như sưng, mí mắt phồng lên. Cô nhìn Frank trân trân bằng đôi mắt nâu, mở to, chứa đầy bi kịch vừa xảy ra và cô bé không nói nên lời. Frank lấy từ trong túi quần một chiếc khăn bản, lau mặt em gái một cách vụng về, rồi đặt khăn lên mũi bảo:

- Hỉ mũi đi cưng.

Cô bé nghe lời, hết khóc nhưng tiếng nấc vẫn chưa dứt.

- Frank Frank Frank! Mấy ảnh... đã lấy... Agnès của em! Tóc của Agnès bị rút ra hết rồi và bị mất cả những hạt trai xinh đẹp. Frank, mấy hạt trai đó rơi trong cỏ đây nè... nhưng em tìm không ra.

Rồi cô bé lại khóc. Giọt nước mắt rơi xuống tay Frank. Anh đưa tay lên nhìn và lấy lưỡi liếm.

- Bây giờ phải tìm lại mấy hạt trai. Nhưng em sẽ không tìm thấy nếu cứ khóc mãi. Còn chuyện này nữa, sao em vẫn ngọng nghịu như một em bé mới biết nói? Hỉ mũi nữa đi và nhật Agnès tội nghiệp của em lên. Nếu em không mặc ngay quần áo vào cho nó, nó sẽ bị cảm nắng bây giờ.

Frank đặt Meggie ngồi xuống bên lối đi rồi dịu dàng trao cho cô bé cho búp bê. Xong cậu ta vệt cỏ đi tìm hạt trai, không mấy chốc vừa reo lên một cách đắc thắng vừa giơ cao cho Meggie xem hạt trai mới tìm được. - Đây mới chỉ là hạt thứ nhất. Em chờ xem hai anh em mình sẽ tìm lại đủ tất cả. Meggie nhìn người anh cả của mình bằng đôi mắt ngưỡng mộ trong khi Frank tiếp tục vệt cỏ, thỉnh thoảng đưa lên cao khoe một hạt trai vừa tìm được. Bây giờ Meggie bỗng nhớ lại làn da của Agnès rất mỏng dễ bị ánh mặt trời thiêu đốt, thế là cô bé chăm chú lo mặc quần áo lại cho búp bê. Thật ra búp bê cũng không mang một vết thương nào đáng kể, tóc chỉ rối lên, tay chân dơ bẩn nhưng vẫn cử động được bình thường. Trên mái tóc của Meggie ở mỗi bên có chiếc lược cài, cô bé lấy xuống một cái để chải tóc cho búp bê. Vụng về, cô bé làm một chiếc nơ lớn trên đầu của Agnès bung ra. Thảm kịch. Tất cả tóc tai Agnès đều sút hết và dính trên chiếc lược cài. Phía trên cái trán rộng của búp bê chẳng có gì khác. Không có đầu, không có xương sọ Chỉ có một lỗ trống tác hoác. Meggie run rẩy gần như hoảng hốt, nhưng mắt vẫn nhìn vào phía trong lỗ trống. Những đường nét lõm lõm của mắt, mũi, miệng nhìn từ bên trong thật khiếp đảm, nhất là hai con mắt của Agnès chỉ là hai lỗ sâu hoắm, có một sợi dây kẽm xuyên qua...

Tiếng hét chát chúa của Meggie không phải là tiếng hét của trẻ thơ. Meggie quăng Agnès xuống đất rồi tiếp tục la, hai tay ôm mặt, run rẩy. Frank đến gỡ các ngón tay của Meggie rồi bế em gái vào lòng, đặt đầu cô bé vào chỗ êm ả nhất giữa cổ và vai mình. Cô bé càng thu mình sát vào Frank, tìm kiếm nơi nương náu an niềm an ủi, cho đến lúc cơn xúc động giảm xuống, cô bé mới ngửi thấy cái mùi dễ chịu từ thân người của Frank, đó là mùi ngựa, mùi mồ hôi và sắt nung đỏ. Khi Meggie yên lòng trở lại, Frank hỏi em gái của mình nguyên do của sự hoảng hốt. Anh ta nhặt búp bê lên và đau xót nhìn thấy cái đầu trống rỗng và cổ nhô xem trong cái thế giới tuổi thơ của mình có bao giờ xảy ra nỗi khiếp sợ lạ lùng như thế không. Anh nhớ lại hình ảnh đáng ghét lớn vờn như những bóng ma, những tiếng nói xì xào và những cái nhìn ghét bỏ. Còn gương mặt của mẹ nhăn nhó, khắc khổ, bàn tay của mẹ run rẩy nắm chặt lấy tay mình, người căng thẳng. Còn Meggie đã thấy gì mà hoảng sợ như thế? Anh biết rằng Meggie sẽ ít hoảng hốt hơn nếu Agnès đáng thương bị chảy máu khi tóc bị rút ra. Dù cho máu có thật. Vì rằng trong gia đình họ Cleary không có tuần nào là tránh được chuyện người này hay người nọ bị đổ máu.

Meggie nói thật nhỏ:

- Em sợ hai con mắt của nó - Trong khi nói, Meggie không dám nhìn con búp bê
- Không Meggie, đừng sợ, nó đẹp tuyệt, một kỳ quan. Frank cúi mặt vào mái tóc của em gái
- mái tóc đẹp, dày và sáng rực.

Phải mất nửa tiếng đồng hồ vờ về, Frank mới thuyết phục được Meggie chịu quay lưng lại nhìn Agnès và thêm một khoảng thời gian như thế để dám nhìn thẳng vào cái lỗ trống trên đầu búp bê Frank chỉ cho em xem hai con mắt của búp bê động đậy như thế nào, bằng cách nào mà hai mắt mở ra và khép lại.

- Thôi bây giờ đã đến lúc anh em mình phải vào nhà.

Frank bế Meggie bằng một cánh tay, con búp bê đặt giữa ngực Frank và ngực Meggie.

- Mình sẽ nhờ mẹ chữa lại con búp bê Mẹ sẽ giặt, ủi lại quần áo cho nó và tìm cách dán lại bộ tóc. Còn anh sẽ đính lại hạt trai bằng những cây kim găm, chắc chắn sẽ không bao giờ bị rơi ra nữa, mặc tình cho em muốn chải kiểu tóc nào cho nó cũng được.

Fiona Cleary đang ở trong bếp gọt khoai. Đó là một người đàn bà có nước da hơi nhợt nhạt, người thấp, nhưng gương mặt khá nghiêm và cứng rắn. Bà có một dáng đẹp, một thân hình mảnh khảnh dù đã sáu lần sinh. Chiếc áo dài vải trúc bâu gần chấm đất, thật sạch; một chiếc tạp dề lớn màu trắng, hồ cứng, phía trên được buộc quanh cổ, phía dưới ôm thân người và cột lại bằng một cái nơ thắt sau lưng thật gọn và đẹp. Từ sáng đến chiều tối, bà ở trong bếp và ở khu vườn phía sau nhà; đôi giày ống ngắn màu đen rất bản của bà chỉ có một con đường quen thuộc lui tới bếp đến chỗ giặt quần áo, từ vườn ra đến sào phơi quần áo rồi quay trở lại bếp. Bà đặt con dao lên bàn, nhìn Frank và Meggie; môi bà bồng mím lại:

- Meggie, mẹ chỉ cho phép con mặc chiếc áo đẹp nhất vào ngày chủ nhật với một điều kiện: con không làm bẩn. Bây giờ con nhìn xem ra cái thứ gì. Đúng là một đứa trẻ dơ dáy.

- Mẹ ơi, không phải lỗi của Meggie đâu, Frank bào chữa. Chính Jack và Hughie đã giành lấy búp bê của Meggie để xem tay chân cử động như thế nào. Con có hứa với Meggie là mẹ và con sẽ chữa lại con búp bê
- Làm được phải không mẹ?

- Con đưa mẹ xem

Fiona vừa nói vừa đưa tay ra. Bà là một người lạnh lẽ, ít nói, và có vẻ như sống không được tự nhiên. Những gì trong đầu bà khó ai đoán biết, ngay cả chồng bà. Bà nhường quyền giáo dục các con cho chồng và tuân thủ các mệnh lệnh của chồng mà không có một phản ứng hay than phiền nào, ngoại trừ một vài trường hợp hết sức đặc biệt. Meggie nghe các anh mình nói nhỏ với nhau rằng mẹ cũng sợ ba như chúng và nếu thật thế thì mẹ đã giấu giếm cái sợ ấy dưới một lớp ngoài bình thản. Trên nét mặt ấy cũng tỏ ra một chút bướng bỉnh. Bà không bao giờ cười, cũng như không bao giờ nổi giận.

Fiona đặt con búp bê lên cái kệ gần bếp và nhìn Meggie:

- Sáng mai mẹ sẽ giặt quần áo cho Agnès và sẽ chải tóc lại. Sau buổi ăn chiều nay, anh con sẽ dán tóc và không chừng phải tắm cho nó sạch sẽ.

Meggie tỏ ra bằng lòng, nụ cười trên môi. Đôi lúc Meggie rất thèm được nghe tiếng cười của mẹ nhưng điều đó lại không bao giờ có được. Meggie cảm giác rằng mình đang chia sẻ với mẹ một điều gì đó rất đặc biệt mà cha cô và các anh không thể hiểu; thế mà cô bé vẫn không thể nào khám phá những gì chứa đựng bên trong con người mà Meggie hết lòng yêu thương. Ngoài Frank, không một đứa con trong gia đình này hiểu được rằng Fiona luôn ở trong tâm trạng mệt mỏi, sự mệt mỏi không dễ gì vơi bớt. Có quá nhiều việc phải làm nhưng lại không có dư tiền và không đủ thì giờ giải quyết. Bà chỉ trông cậy vào đôi tay. Ngay bây giờ cô bé cũng đã giúp mẹ một số công việc vặt vãnh nhưng với bốn tuổi đầu, Meggie chưa đủ sức làm nhẹ bớt gánh nặng của

bà. Sáu đứa con trai, chỉ có một đứa con gái, lại là con út. Những ai quen biết gia đình này đều thương hại bà nhưng điều ấy đâu có làm thay đổi được gì. Cái giỏ đựng đồ cần vá lại đầy những chiếc vớ chưa được mại, có cả que đang dính vào một chiếc vớ khác đang dở dang. Hughie đã cao nhòng không còn mặc được những cái áo xăn đai cũ; với Jack thì lại không đủ lớn để mặc áo của anh.

Chương 3

Padraic Cleary - tức Pady - có mặt ở nhà trong tuần lễ sinh nhật của Meggie là chuyện hoàn toàn tình cờ. Mùa cắt lông cừu chưa đến, ông tạm làm việc gần nhà, làm đất và trồng trọt. Pady chuyên nghề cắt lông cừu, làm thời vụ từ giữa mùa hè đến hết mùa đông, sau đó là thời gian cừu đẻ. Thông thường Pady tìm đủ việc làm để chịu đựng qua mùa xuân và những tháng đầu mùa hè; ông phụ lo cho cừu đẻ, cày đất, vắt sữa bò, hai lần mỗi ngày ở trang trại kế bên. Ông sẵn sàng đi đến bất cứ đâu miễn có việc làm, để mặc gia đình sống trong căn nhà tuy lớn nhưng có vẻ cổ xưa, một mình vợ phải tự lo liệu các thứ. Ông không thể làm khác hơn vì không có đất đai riêng. Mỗi ngày Pady về nhà lúc mặt trời khuất bóng, đèn đã đốt lên, in rõ những cái bóng đen nhảy múa trên trần. Tập hợp ở mái hiên nhà sau, mấy đứa con trai chơi đùa với một con ếch, ngoại trừ Frank. Padraic dự biết con trai lớn của ông hiện giờ ở đâu. Ông nghe rõ tiếng bữa củi đều đặn. Ông dừng lại ở hiên nhà, đá vào móng Jack một cái và đưa tay xoa đầu Bob một cách thương yêu:

- Ra phụ Frank chẻ củi, đồ làm biếng. Ráng làm xong trước khi mẹ đặt bàn, bằng không tao sẽ cho một trận nên thân.

Padraic ra hiệu bằng đầu hướng về Fiona đang bận rộn bên cái chảo; ông không bao giờ ôm hôn vợ trước mặt con cái. Những biểu hiện tình cảm ấy theo ông nên giới hạn trong phòng ngủ của hai vợ chồng. Ông cời đôi ủng dính đầy bùn; Meggie mang đến cho cha một đôi dép. Ông nở nụ cười đón lấy. Trong lòng luôn tràn ngập một tình cảm rất lạ như bị chinh phục mỗi khi nhìn thấy Meggie con gái mình. Nó xinh quá, tóc đẹp làm sao; ông cầm một loạn tóc lay nhẹ rồi thả xuống, thích thú nhìn con. Ông nhắc bổng Meggie lên rồi hai cha con cùng ngả xuống chiếc ghế bành êm ái đặt ở trong nhà bếp, đó là chiếc ghế bành thời Windsor, có lót gối dựa. Meggie nằm gọn trong lòng cha, hai tay bá vào cổ, gương mặt tươi tắn ngược lên hy vọng được đùa giỡn với trò chơi buổi tối - nhìn ánh sáng xuyên qua những sợi râu ngắn màu vàng của cha.

- Em có thấy khỏe không Fee. Pady hỏi thăm vợ.

- Bình thường thôi anh ạ. Còn anh đã làm xong cái hàng rào dưới kia chưa?

- Xong rồi. Anh có thể bắt tay làm hàng rào phía trên vào sáng mai. Nhưng lạy chúa, anh mệt quá.

- Em cũng thấy anh mệt... Roberson còn giao cho anh con ngựa cá tính bất thường nữa phải không?

- Vẫn thế

- Chẳng lẽ em nghĩ rằng hẳn sẽ làm việc với con ngựa tồi ấy và dành cho anh một con ngựa tốt hơn sao?

Tay anh rã rời cả. Hình như con ngựa cái này thuộc loại cứng đầu nhất ở Tân Tây Lan.

- Không quan trọng. Mấy con ngựa của ông già Roberson đều thuần cả. Sắp tới anh sẽ làm với lão phải không?

- Chưa làm ngay đâu.

Ông nhồi thuốc loại rẻ tiền vào cái tẩu rồi lấy một que củi mỗi lửa từ trong lò đang cháy đỏ. Sau đó ông lại ngả người lên ghế bành, rít mạnh một hơi.

- Con gái nói cho ba nghe con thấy thế nào khi được bốn tuổi, Pady hỏi con.

- Con thấy thích lắm ba ơi.

- Mẹ có cho con quà không?

- Tại sao ba và mẹ biết được Agnès mà chọn cho con?

- Agnès? (ông liếc nhìn qua Fiona, vừa mỉm cười vừa nhíu mày dò vợ). Có phải tên của nó là Agnès?

- Dạ, Nó đẹp tuyệt ba ạ. Con muốn nhìn nó suốt ngày.

- Rất may là còn lại cái gì đó để nhìn - Fiona nói bằng giọng hơi cằn nhằn. Jack và Hughie đã đoạt con búp bê trước khi Meggie có thời giờ nhìn ngắm.

- Hừ! Lại chuyện khỉ của mấy thằng con trai, phải trị chúng. Con búp bê con có hỏng nhiều hông?

- Không đến nỗi. Frank đã bắt gặp hai đứa kịp lúc.

- Frank? Làm sao nó lại có mặt ở đó? Nó phải ở dưới lò rèn suốt ngày kia mà. Hunter chờ nó làm xong cái cánh cửa nhỏ.

- Đúng là nó ở lò rèn suốt ngày - Fiona trả lời ngay. Nó chỉ lên nhà thoáng một cái để lấy cái gì đó cần cho công việc.

Pady quả rất khắc nghiệt với Frank.

- Ba ơi! Anh Frank dễ thương lắm. Không có anh ấy, Agnès đã chết rồi... Sau bữa cơm, anh Frank sẽ dán lại tóc trên đầu con búp bê cho con.
- Vậy thì tốt. Pady nói lầm nhảm bằng một giọng mỗi mệ.

Mấy đứa con của ông đều có tóc màu hung dày và lượn sóng, tuy vậy không có đứa nào màu tóc lại rực sáng dữ dội như ông. Pady thấp người, chắc như thép, chân vòng kiềng do cả đời ngồi trên lưng ngựa, hai cánh tay dài ra sau những năm làm công việc cắt lông cừu; ngực và hai cánh tay che phủ bởi một lớp lông màu vàng. Đôi mắt màu xanh và thường nheo lại như người thủy thủ hướng tầm nhìn ra xa. Gương mặt ông không có gì là kiểu cách lại dễ gây cảm tình. Mũi tuyệt đẹp, đúng là mũi la mã, khiến cho những người đồng hương ái Nhĩ Lan của ông phải ghen tỵ. Ông vẫn còn giữ được giọng nói dịu dàng của vùng Galway, nhưng sau hai mươi năm sống ở miền đất xa xôi này ông không còn nói năng nhanh nhẩu như xưa, giống như một cái đồng hồ treo tường cũ kỹ cần được lên dây lại. Một người hạnh phúc vì đã thành công trong cuộc sống lao động gay go vẫn xứng đáng hơn nhiều người khác và mặc dù cai quản căn nhà này bằng một thứ kỷ luật sắt, ông vẫn được con cái yêu thương, ngoại trừ một đứa. Nếu không đủ bánh mì cho mọi người, ông nhịn ăn; nếu phải chọn lựa giữa quần áo mới cho bản thân hay cho một đứa con nào đó, ông bằng lòng mặc quần áo cũ. Theo cách của ông, đó là một bằng chứng biểu thị tình thương dành cho con, cụ thể hơn hàng biết bao nhiêu cái hôn dễ dàng ban phát. Ông dễ nóng giận và đã từng giết người. Nhưng sự may mắn đã nghiêng về phía ông hôm đó; nạn nhân là một người Anh chủ nhân chiếc tàu đậu ở cảng Dun Lacghaize.

Fiona xuất hiện ở ngưỡng cửa sau và nói lớn:

- Vào bàn ăn.

Mấy cậu con trai lần lượt bước vào; người cuối cùng là Frank tay ôm bó củi đến đặt vào chiếc thùng bên cạnh lò sưởi. Pady để Meggie đứng xuống rồi đến ngồi ở đầu bàn. Riêng Meggie ngồi trên một cái thùng gỗ đặt bên cạnh cha.

Fiona chia thức ăn vào đĩa một cách nhanh và gọn như một người phục vụ chuyên nghiệp, rồi mang mỗi lượt hai đĩa cho gia đình, trước hết cho Pady rồi đến Frank, người sau cùng là Meggie. Bà lo cho mình khi mọi người đã có phần.

- Lại cái món ragu chán chết!

Stuart cần nhằn; hai tay cầm dao và nĩa nhưng mặt mày nhăn nhó.

- Ăn đi! Pady ra lệnh.

Fiona cũng ngồi vào bàn và nuốt nhanh phần ăn của mình. Rồi bà đứng lên đặt đầy bánh vào những cái đĩa mới. Đó là những bánh bích qui do bà làm, bên trên rưới đường, mút và một loại kem. Cũng chính bà mang một lượt hai đĩa lên bàn. Khi xong đầu đầy rồi, Fiona mới ngồi thở và bắt đầu ăn phần tráng miệng không có gì vội vã.

- Ngon quá! Meggie la to lên. Bánh ngon quá!

Cô bé cắm sâu chiếc muỗng qua lớp kem.

- Bữa ăn này là mừng sinh nhật của con đó Meggie, Pady vui vẻ nói. Do đó mẹ đã làm món tráng miệng mà con thích nhất.

Sau đó Fiona mang ra một chiếc ấm thật lớn rồi rót cho mỗi người một tách trà bốc hơi. Cả gia đình ngồi lại ở bàn nói chuyện, uống trà hoặc đọc sách khoảng một tiếng đồng hồ nữa. Pady ngậm ống vố, đầu nghiêng xuống đọc quyển sách vừa mượn của thư viện lưu động. Fiona cứ lo chăm đầy trà vào mấy chiếc tách trong khi Bob cũng đọc. Những đứa con khác nhỏ hơn chuẩn bị cho thời khóa biểu ngày mai. Nhà trường đã trả học sinh về trong dịp nghỉ hè; các cậu con trai được tự do tỏ ra rất hăng hái đảm nhận công việc được giao. Bob sơn phết lại bên ngoài căn nhà, chỉ những nơi cần thiết; Jack và Hughie đi kiếm gỗ về để làm củi, chăm sóc những phần phụ thuộc của nhà và vắt sữa; Stuart trồng rau. Thỉnh thoảng Pady ngưng đọc sách ngẩng đầu lên để bổ sung thêm cho ai đó một công việc. Phần Fiona thì chẳng nói một lời, còn Frank ngồi im trên ghế uống hết tách trà này sang tách trà khác.

Cuối cùng Fiona đưa mắt ra hiệu gọi Meggie đến ngồi trên một cái ghế cao, bà chải tóc cho con gái, rồi bảo Meggie đi ngủ, cùng lúc với Stuart và Hughie Jack và Bob xin đi ra ngoài cho chó ăn; Frank đặt con búp bê trên tấm ván kê làm bàn viết và bắt đầu dán lại tóc cho nó. Pady vươn vai, gấp sách lại rồi đặt cái ống vố trên chiếc ghế võ ốc lớn được dùng làm gạt tàn thuốc.

- Thôi, tôi đi ngủ nha mẹ chúng nó.

- Chúc anh ngủ ngon, Pady

Fiona dọn dẹp thật nhanh, chén đĩa mang ra sau bếp rồi bắt đầu ngồi rửa. Frank vùi đầu vào việc sửa con búp bê Nhưng khi liếc nhìn chồng đĩa cao ngất, cậu ta bật dậy và không nói một lời đi lấy nùi giẻ phụ mẹ. Frank biết rằng nếu bị cha mình bắt gặp thì ông không tha đâu. Ông phân công rất dứt khoát: đàn ông con trai không được rở vào công việc của đàn bà. Biết thế, nhưng Frank vẫn chờ cha mình vừa đi nghỉ là bắt tay vào phụ mẹ. Fiona triu mến nhìn con trai lớn:

- Frank à, không có con mẹ không biết sẽ xoay sở ra sao. Nhưng đáng lý con không nên nhúng tay vào. Sáng mai con sẽ mệt...
- Mẹ đừng lo Rửa vài cái đĩa chẳng hao tốn bao nhiêu sức. Giúp mẹ đỡ mệt một chút đâu phải là chuyện lớn.
- Công việc này là của mẹ, và chẳng có gì vất vả đâu Frank ạ.
- Con mong ngày nào đó nhà mình giàu có để có thể mượn thêm người phụ mẹ.
- Con đừng mơ chuyện hảo huyền.

Với tay lấy miếng giẻ, bà lau hai bàn tay ửng đỏ đầy xà phòng. Khi nhìn Frank, trong đôi mắt của bà chứa đựng một nỗi âu lo mong lung. Bà đoán ra sự bất mãn của con và nỗi cay đắng vượt qua mức độ nổi loạn bình thường của một người lao động với số phận của mình.

- Frank, con không nên có những ước muốn điên rồ. Nó chỉ gây phiền lụy cho con. Chúng ta thuộc tầng lớp cùng cực có nghĩa là chẳng bao giờ giàu và cũng không có đầy tớ đâu con ạ. Con hãy bằng lòng với chính con và những gì con có. Khi con nói ra những chuyện như thế con đã làm nhục cha con đó. Ông không uống rượu, không chơi bài, ngược lại làm việc rất cực nhọc vì chúng ta. Ông không giữ riêng một xu cho ông, tất cả cho chúng ta đấy thôi.

Đôi vai gân guốc của Frank nhúm lại, nét mặt sa sầm xuống:

- Mẹ ạ, nhưng tại sao muốn thoát khỏi số phận của mình lại bị trách cứ? Con không thấy điều gì xấu nếu con mong cho mẹ có được một người giúp việc để mẹ bớt cực.
- Điều đó chưa phải tốt đâu con, vì nó không xảy ra như thế! Con biết gia đình mình không đủ tiền để lo cho con học tiếp và khi con không tiếp tục đến trường thì làm thế nào con có thể tránh được cái số phận của một người lao động cực nhọc... Giọng nói, cách ăn mặc, hai bàn tay chai của con đã cho thấy con phải lao động mới nuôi sống được mình. Không có gì là nhục khi có hai bàn tay chai. Cũng như cha con thường nói: khi có một người có hai bàn tay như thế thì ai cũng biết ngay đó là một người lương thiện.

Frank nhún vai không nói. Anh đứng dậy đặt con búp bê bằng sứ trên đầu tủ buýp phê, phía sau hộp bánh bích quy. Anh không sợ mấy thằng em trai có những hành động phá hoại lần thứ hai; chúng ngăn Frank nổi giận hơn là cha vì rằng bản chất của Frank có một chút hung dữ. Nhưng cái tính xấu ấy không bao giờ Frank lộ ra khi anh ở bên cạnh mẹ hay cô em gái Meggie. Fiona nhìn Frank mà lòng đau nhói; dường như ở Frank có cái gì đó cô đơn và tuyệt vọng và biết bao nhiêu điều băn khoăn vây hãm. Phải chi Pady và Frank hòa thuận! Nhưng cả hai đều không nhìn mọi sự việc dưới con mắt giống nhau. Họ học hặc nhau thường xuyên. Ngoại trừ một lần được đi chơi ở Wahine cách đây tám tháng.

Meggie chưa bao giờ đi xa hơn nhà kho và cái lò rèn ở dưới thung lũng. Cho nên sáng đầu tiên Meggie đi học ở trường, cô bị căng thẳng đến đổi nôn ra ngoài những gì đã ăn sáng. Thế là Meggie được bế về phòng ngủ, tắm rửa sạch sẽ và thay một bộ đồ khác. Bộ quần áo mới màu xanh đậm với cổ màu trắng theo kiểu lính thủy, được thay bằng một cái áo choàng màu nâu xấu xí với hàng nút cài trên cổ rất cao, khiến Meggie có cảm giác như bị nghẹt thở.

Bob, Jack, Hughie và Stuart vừa chạy vừa nhảy cò cò đã ra tới ngoài cổng. Lúc đó Fiona mới lo xong cho Meggie, bà thúc hối con gái mang theo thức ăn sáng, bánh mì xăng-uych phết mút, bỏ vào chiếc cặp cũ.

- Mau lên Meggie, mọi người trễ hết đấy.

Bob ra đến đường quay đầu lại la lớn. Meggie chạy theo mấy anh đang khuất dần xa xa.

Từ nhà của họ Cleary đến thị trấn Wahine khoảng chừng tám cây số. Meggie nhìn cột cây số chỉ đường mà chân tay rụng rời. Tai của Bob lắng nghe tiếng chuông trường đã đổ chưa, còn mắt thì liếc sang Meggie đầy băn khoăn; cô bé đi bước thấp bước cao, thỉnh thoảng lại thở ra một nhọc. Dưới mái tóc dày màu hung, gương mặt đỏ hồng của Meggie bỗng trở nên nhợt nhạt. Bob giao chiếc cặp của mình cho Jack rồi đến bên em gái:

- Meggie, em ngồi lên lưng anh, anh cõng em đi cho nhanh.

Bây giờ thì Meggie có thể khám phá Wahine trong tư thế thoải mái. Wahine chẳng có gì nhiều để xem. Không rộn rịp bằng một thị trấn lớn, nhà cửa trải đều hai bên con đường chính tráng nhựa. Khách sạn là tòa nhà đáng chú ý nhất cũng chỉ có một tầng với một tấm lợp bằng vải chịu trên hai cây trụ nhô ra sát đường để che nắng. Cửa hàng bách hóa là nơi đáng chú ý kế đó. Thị trấn chưa có một nhà chứa xe, ô tô ở đây còn rất hiếm. Trường học và Nhà thờ Anh quốc giáo đang được xây kế bên nhau, đối diện với nhà thờ Thánh Tâm và trường của giáo xứ. Khi anh em Cleary đi ngang cửa hàng bách hóa thì chuông trường của giáo xứ vừa đổ, sau đó là chuông trường của thị trấn.

Họ bước nhanh hơn vào sân trường kịp lúc năm mươi học sinh khác bắt đầu xếp hàng trước một nữ tu thấp người, tay cầm một cây roi mây dài. Đó là xơ Agatha. Không bị lôi cuốn bởi những tiếng cười đùa khúc khích của đám học sinh, Bob và các em mình đứng nghiêm trang rồi lần lượt đi theo hàng vào lớp trong tiếng hát Niềm tin của các Thánh Tổ phụ của chúng ta, xơ Catherine đệm dương cầm. Khi học sinh cuối cùng vào lớp, xơ Agatha mới rời khỏi vị trí của mình. Bà đi thẳng đến anh em Cleary.

Meggie chưa bao giờ được nhìn thấy một nữ tu, nên miệng há hốc ra.

- Này Robert Cleary, tại sao em đi trễ? Giọng nói của xơ Agatha khô khan như hét lên.
- Thừa di, con xin lỗi - Bob trả lời vụng về, mắt dán chặt vào cây roi mây đang đưa sau lưng xơ Agatha.
- Tại sao các em đi trễ? Bà hỏi gặng lần nữa.
- Con xin lỗi xơ.
- Hôm nay là ngày tựu trường, Robert Cleary; tôi nghĩ rằng vào một dịp như thế, các em phải ráng đi học đúng giờ chứ?

Meggie run sợ, tập trung can đảm rồi lên tiếng:

- Thừa xơ, đó là lỗi của con, tiếng nói nhỏ như thì thầm và tất nghẽn trong cổ.

Cặp mắt màu xanh đầy đe dọa rời khỏi Bob, chuyển sang hướng Meggie tưởng như xuyên thủng vào tận tim cô bé, trong khi đó Meggie vẫn hồn nhiên giương đôi mắt nhìn vị nữ tu, hoàn toàn không ý thức rằng mình vừa phạm một sơ hở.

- Tại sao lại lỗi của cô - Vị nữ tu hỏi Meggie bằng một giọng lạnh lùng chưa bao giờ Meggie được nghe.
- Dạ thưa, con nôn ra đầy bàn, làm lấm cả quần áo. Mẹ con phải lau rửa và thay quần áo khác cho con, do đó chúng con bị trễ - Meggie giải thích một cách vụng về.

Nét mặt của xơ Agatha không hề thay đổi nhưng miệng mím chặt lại như một cái lò xo bị căng ra quá sức, còn đầu ngón roi thì hạ thấp xuống vài centimet.

- Chuyện gì thế?

Bà hỏi Bob như nói với một loại sâu bọ vô cùng kinh tởm như chưa từng có trong danh mục khoa học.

- Xin xơ tha lỗi cho Đây là Meghann, em gái của con.
- Nghe đây nhé, phải cho cô em gái của cậu biết có những chuyện mà những người có lễ giáo không bao giờ nói đến. Trong mọi trường hợp, chúng ta không đề cập đến bất cứ một món quần áo lót nào. Không bao giờ và không bao giờ. Tất cả những đứa trẻ con nhà đảng hoàng đều phải hiểu điều ấy. Đưa tay ra, tất cả.
- Nhưng thưa xơ, lỗi của con mà! Meggie kêu lên.
- Im ngay! Agatha quay qua Meggie ra lệnh
- Tôi không cần biết ai là thủ phạm. Tất cả đều đi trễ, vậy tất cả phải bị phạt.
- Sáu roi.

Bà kết án bằng giọng đều đều, chưa đựng sự đặc ý. Meggie hốt hoảng nhìn hai bàn tay không nhúc nhích của Bob, rồi nghe tiếng rít của cây roi dài quét xuống nhanh đến nỗi mắt Meggie không theo kịp. Tiếng roi vang lên khi đụng vào bàn tay, nơi da thịt mỏng và mềm. Những đường dài đỏ ửng nổi lên ngay; lần đánh sau trúng gần ngón tay và lần chót trúng ngay các đầu ngón tay đau thốn tới óc. Xơ Agatha sử dụng cây roi một cách đặc biệt chính xác. Thêm ba roi nữa quét xuống dưới tay bên kia của Bob, rồi bà quay sang Jack. Mặt Bob tái nhợt nhưng không một tiếng rên. Và xơ Agatha đã dùng cách đánh ấy với các đứa em trai của Bob, kể cả Stuart hiền hậu và dịu dàng nhất. Tất cả không một tiếng rên.

Đến Meggie, cô bé nhắm mắt lại khi ngón roi giơ lên cao và không thấy nó sa xuống lúc nào. Nhưng sự đau đớn thật dữ dội, da thịt như bị xé ra và nhức thấu xương. Rồi ngón roi thứ hai quét xuống; cơn đau lên đến vai thì ngón roi thứ ba và thứ tư tiếp theo, trúng ngay những đầu ngón tay. Meggie cắn môi đến khi rướm máu, và cảm thấy xấu hổ khi bật ra tiếng khóc. Tức giận phẫn nộ trước một sự bất công như thế, Meggie mở lớn đôi mắt nhìn xơ Agatha. Đó là bài học đầu tiên của cô bé, bài học không chứa đựng những điều mà đáng ra vị nữ tu phải đưa vào. Mãi cho đến giờ ăn trưa, hai bàn tay Meggie mới có thể hoạt động lại bình thường. Meggie

đã trải qua một buổi sáng đầy sợ hãi sững sốt về những gì đã xảy ra, đã nghe thấy. Ngồi trước chiếc bàn có hai ghế, ở tận cùng phòng học, Meggie cũng không chú ý người bạn cùng bàn mình là ai.

Cô bé trải qua giờ cơm trưa buồn bã. Khi tiếng chuông báo hiệu tiết học trưa bắt đầu, Meggie tìm một chỗ đứng vào hàng, lúc ấy cô bé mới nhận ra những gì chung quanh. Nổi xấu hổ bị phạt chưa xong nhưng cô bé vẫn ngẩng cao đầu và làm như không nghe những tiếng xì xào trong đám bạn nhỏ cùng lớp, cũng như không để ý đến những chiếc cùi chỏ thúc vào nhau. Xơ Agatha đứng oai vệ trước học sinh với cây roi dài trong tay; xơ Declan đi đi lại lại ở cuối hàng. Xơ Catherine ngồi trước đàn dương cầm bắt đầu đánh bản: Hãy tiến lên, các con chiên của Chúa. “Các cô cậu dễ thương này đi đều bước như những người lính nhỏ” xơ Catherine thầm nghĩ như thế với tất cả niềm kiêu hãnh. Trong ba nữ tu, xơ Declan là mẫu chép nguyên bản của xơ Agatha với mười lăm tuổi nhỏ hơn, chỉ có xơ Catherine thì còn có chút gì nhân từ.

Ở hàng ghế cuối lớp, Meggie liếc nhìn sang cô bạn gái nhỏ ngồi chung bàn với mình. Một nụ cười sún răng đáp lại. Đôi mắt đen tròn làm gương mặt u buồn trở nên rực sáng. Cô bé thu hút Meggie có màu tóc đỏ hoe, gương mặt đầy những vết tàn nhang.

- Bạn tên gì?

Cô bé có vẻ đẹp buồn hỏi Meggie, miệng cắn đầu cây bút chì.

- Meggie Cleary - tiếng trả lời của Meggie thật nhỏ.

- Hai em đăng kia! một giọng khô khan vang lên từ đầu lớp.

Meggie giật thót người, nhìn dáo dác xung quanh hoảng sợ, tìm cô bé như va chạm vào lồng ngực. Meggie nhận ra là cả lớp đang nhìn mình. Xơ Agatha bước xuống đi thẳng đến Meggie. Sự sợ hãi khiến Meggie mong chờ một phép lạ nào giúp mình biến mất, hoặc phải co chân chạy ngay khỏi nơi này. Phía sau là bức tường, hai bên là những bàn học, còn trước mặt là xơ Agatha

- Meghann Cleary, em đã nói chuyện.

- Thừa xơ, vâng.

- Em nói gì đấy?

- Tên con, thưa xơ

- Tên em?

Xơ Agatha lặp lại bằng giọng chế diễu vừa đảo mắt nhìn khắp lớp, như muốn giải thích những lời lên án của mình.

- Này các em, hết chuyện rồi! Thêm một thành viên của gia đình Cleary mang lại vinh dự cho trường của chúng ta bằng sự hiện diện của họ. Do đó cô ta phải loan báo một cách âm ỉ tên mình (rồi xơ quay lại phía Meggie). Đứng lên! Em phải đứng lên khi tôi đang nói với em, đồ con nhỏ rùng rú! Đưa hai tay ra.

Meggie bước nhanh ra khỏi hàng ghế, những lọn tóc dài tung lên rồi rơi xuống che khuất một phần gương mặt. Cô bé vịn chéo hai tay một cách tuyệt vọng nhưng xơ Agatha vẫn không nhúc nhích, bà ta cứ chờ, cứ chờ, cứ chờ... Sau cùng Meggie tìm được chút gan dạ chia lòng bàn tay ra. Nhưng ngay lúc cây mây đập xuống, cô bé rút bàn tay lại thật nhanh vừa thờ hốt hốt, mặt xanh như cắt. Xơ Agatha chụp lấy và kéo chùm tóc hung về phía bà, gương mặt của Meggie áp sát vào cặp kính của bà.

- Đưa tay ra, Meghann Cleary - xơ Agatha ra lệnh, giọng lịch sự nhưng lạnh lùng và quyết liệt.

Meggie há miệng ra và nôn cả buổi ăn trưa lên chiếc áo dài của xơ Agatha. Tiếp đó là tiếng hét kinh hãi của học sinh trong lớp; trong khi đó xơ Agatha trở mắt nhìn những thứ gớm ghiếc vừa nôn ra chảy dài từ trên xuống theo những đường nếp của chiếc áo. Mặt bà đỏ gay vì tức giận điên người cùng với chút kinh hãi.

Cây mây quất xuống không cần biết nhắm vào đâu, Meggie đưa hai tay lên che mặt rồi chạy trốn vào một góc lớp, miệng vẫn tiếp tục nôn mửa. Xơ Agatha đã mỏi mệt không thèm đánh nữa, bà chỉ ra cửa:

- Ra khỏi đây! Về nhà của mày đi, đồ thất học đáng ghê tởm.

Rồi bà quay phắt lại bước sang lớp học của xơ Declan. Đôi mắt luống cuống của Meggie tìm thấy Stuart, người anh học chung lớp ra hiệu cô phải vâng lời. Cái nhìn hiền hòa của Stuart đầy thương hại và thông cảm với Meggie.

Cô bé lấy khăn tay chùi miệng và khập khiễng bước ra khỏi lớp. Còn những hai tiếng đồng hồ nữa mới hết giờ học; Meggie rời sân trường như một cái máy đi xuống đường và biết rằng các anh mình sẽ không theo kịp. Vì quá sợ hãi, Meggie không biết phải đứng lại nơi nào để chờ các anh; Meggie muốn về trước một mình và chỉ một mình thôi để kể với mẹ tất cả những gì xảy ra.